

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Tel: 443-5573/33104
Fax: 443-5733/33133
E-mail: orfktikarsag@orfk.police.hu

Szám: .

Előadó:

Telefon:

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva panaszos nevében a képviselő által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárásban – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) számú állásfoglalása megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdés *a*) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (1) bekezdés *a*) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, 326. § (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés *a*) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) képviselő
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos nevében a képviselő terjesztett elő panaszt a rendőri intézkedéssel szemben. A panasz alapjául szolgáló cselekményt a jogi képviselő a következőként írta le.

Az intézkedés helyszínén a rendőrök behatoltak a tömegbe, és egyazon időpontban több személyt húztak ki onnan, akiket levittek a földre. Ezeket a személyeket az arányosság elvét megsértve, indokolatlanul – személyi sérüléseket is okozva – megbilincseltek. Ezt követően több személyt elvezettek távolabb, ahol egy furgonba ültették, majd elszállították őket a Rendőrkapitányságra. A kapitányságon az előállítottakat indokolatlanul hosszú időtartamon keresztül tartották fogva, velük az eljárás egész időtartama alatt sértő, durva hangnemben beszéltek, majd a cellában aláíratnak velük egy formanyomtatványt.

A panaszos az esettel kapcsolatosan előterjesztett külön beadványában leírta, hogy fellépésük volt napjában többször, mint ahogy azt hosszú évek óta tették. Előadás után szokás szerint összegyűltek a többi művésszel ünnepelni, megosztani egymással élményeiket és szóba elegyedni a fesztivál közönségével. Ez történt az intézkedést közvetlenül megelőzően is. A panaszos megjegyezte, hogy sokan gyűltek össze azon a részen, ahol utcazenészek szórakoztatták ingyen a fesztiválozókat. A közelben hangos disco zene szólt, de a zenészek környékén még hallani lehetett a dobszót. Ezután a helyszínre érkezett egy biztonsági őr, aki nem kedves stílusban megpróbálta „*elhajtani*” a zenészeket arra hivatkozva, hogy nincs engedélyük. A zenészek ennek ellenére ott maradtak, és folytatódott a tánc meg a zene. A panaszos megjegyezte, hogy „*itt a zenészek valóban elkövettek egy hibát*”, mert bár az elején ő maga is beszállt a jammelésbe és dobolt a zenészekkel, azonban miután az első rendőr kikerkezett, hogy fejezzék be, a panaszos és még többen abbahagyták a dobolást. Ezek után 10-15 perc elteltével egy kb. 20 fős egyenruhás csapat érkezett a helyszínre, de a panaszos nem aggódott miattuk, nem félt, mert semmi törvénybe ütközött nem csinált, ezért higgadtan fogadta őket. Odament hozzájuk és kulturált hangnemben kérte, hogy hagyják a zenészeket, igazán nem zavarnak senkit, csak jól érzik magukat. Ezt követően azt vette észre, hogy ketten elkapták a karját és elkezdték legyűrni a földre. Pillanatok alatt öten csimpaszkodtak rá és térdeltek a combjába, fojtották a nyakát, a földre teperték és a hátára álltak. Az arcát öt nagydarab férfi az aszfaltba préselte, miközben a bal karját úgy csavarták hátra, hogy kórházi látéletet kellett vetetni róla, csakúgy, mint a bilincselés nyomairól. Eközben a panaszos folyamatosan mondta az intézkedő rendőröknek, hogy „*fellépő vagyok, itt dolgozom a karneválon, hívjanak ide egy szervezőt*”, de a rendőrök rá se hederítettek, csak 3 cm-ről üvöltötték az arcába, hogy „*kussoljál kis faszfej, mert pofán basztlak*”. A panaszos kedvese feltehetően ekkor kezdett el felé futni, de őrá is négyen ugrottak, és hátra csavarták a kezét. Többeket kaptak el hasonló brutalitással, és egyik intézkedő rendőr sem igazolta magát a támadás előtt, semmilyen figyelmeztetést nem hangzott el. A panaszost nekicsapták egy kocsis motorháztetejének, majd megbilincseltek és berakták az autóba, hiába mondta, hogy legalább a kabátját hozzák oda, amit az asztaloknál hagyott, és amit később nem is talált meg. Nem tájékoztatták semmiről, bevitték az „*örsre*” és külön zárkába tették a bevitt személyeket, ahol 2 órán át fogvatartották őket. Nem vettek fel jegyzőkönyvet, csak egy listát készítettek a „*holmijaikról*”. Egyszer odavittek egy papírt, és azt mondták a panaszosnak, hogy írja alá, de az átolvasásnál észrevette, hogy egy eldöntendő kérdésnél előre aláhúzzták, hogy elismer valamit. Amikor a panaszos mondta, hogy hozzanak egy olyan papírt, ami nincs előre kitöltve, azt a választ kapta, hogy „*ha sokat ugrálsz, még jól meg is verünk*”. Végül hoztak egy kitöltetlen példányt, amelynek a kitöltését a panaszos megtagadta, mivel „*nem ért az ilyesmihez*”, és nem akarta, hogy jogi tudatlansága miatt olyat ismerjen el, amit nem követett

el. A panaszossal egy cellában volt egy háromgyermekes apuka is, akit szintén elkaptak és nem engedték, hogy felvegye a kapcsolatot a családjával. Órákkal később a panaszost és az előállított személyeket kiengedték. A panaszos érdeklődött, hogy hol tud az intézkedéssel szemben panaszt tenni, mire azt mondták, hogy ott nem, de adtak egy papírt, amin érdekvédelmi szervezetek listája volt. A panaszos mondta, hogy majdnem eltörték a kezét, de a panaszos megítélése szerint ez nem érdekelte őket, a továbbiakban is az érdekvédelmi szervezeteket irányították őt lankadó türelemmel.

A jogi képviselő csatolta a panaszosról felvett, ellátási adatlapot, amely könyök, comb, váll és felkar zúzódást állapított meg.

A képviselő a panaszos nevében jogszabályi hivatkozásokkal alátámasztottan sérelmezi:

- az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének megsértését;
- az Rtv. 16. §-ában foglalt, a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó arányosság követelményének megsértését, ok nélküli intézkedést;
- az Rtv. 20. § (2)-(3) bekezdéseiben foglalt, a szolgálati fellépés módjára vonatkozó előírások megsértését;
- az előállítás tényét.

A panaszos emellett sérelmezi:

- az intézkedés durva hangnemét;
- a bilincs és testi kényszer alkalmazását;
- azt, hogy az előállítás mintegy 2 órán át tartott, amelynek során nem vettek fel jegyzőkönyvet;
- hogy a kabátját az intézkedéskor kifejezett kérése ellenére nem vehette magához, az az intézkedés helyszínén maradt;
- hogy az előállítás során nem engedték, hogy egy „háromgyermekes apuka” felvegye a kapcsolatot a családjával;
- a panaszjogát nem gyakorolhatta.

II.

A Panasztestület állásfoglalásában foglaltak szerint fennállt a rendőrök intézkedési kötelezettsége. A panaszos vonatkozásában a Panasztestület megállapította, hogy ugyan megvolt a jogalap az előállításra, hiszen nem volt kizárható a szabálysértés továbbfolytatásának olyan szintű gyanúja, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra, de mivel az csak az Rtv. 33. § (2) bekezdése szerint mérlegelést igénylő esetkörbe tartozik, ezért annak arányossága is vizsgálendő. Az e körben elvégzett vizsgálat eredményeként a panaszos személyes szabadsághoz való joga sérelmét állapította meg mind az előállítás ténye, mind pedig annak időtartama vonatkozásában a Panasztestület, mivel az előállításnak nem volt olyan célja, amely kizárólag a szabadság előállítással való korlátozásával volt elérhető. A kényszerítőeszközök alkalmazásával összefüggésben a Panasztestület megállapította, hogy a testi kényszert jogszerűen alkalmazta a rendőr, míg a bilincselés sértette az emberi méltóságát. A szolgálati fellépés módja vonatkozásában szintén alapjogsérelmet állapított meg a Panasztestület.

A megvalósult alapjogsértés a Panasztestület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

A Panasztestület megküldött állásfoglalására figyelemmel hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint az Rtv. 93/A. § (6) és (7) bekezdésén alapul.

III.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése értelmében „Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint (...) b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően ba) az országos rendőrfőkapitány, (...) bírálja el.”

Az Rtv. 92. § (3) bekezdése szerint „Az (1) és (2) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes kiskorú vagy cselekvőképességében bármely ügycsoportban korlátozott nagykorú személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat. A panasz meghatalmazott vagy jogi képviselő útján is előterjeszhető. Jogi képviselőként jogvédelemmel foglalkozó egyesület vagy alapítvány, nemzetiségi önkormányzat, jogi oktatást végző egyetem állam- és jogtudományi doktori fokozattal rendelkező egyetemi oktatója is eljárhat.”

A panaszos sérelmezte, hogy az előállítás során nem engedték, hogy egy „háromgyermekes apuka” felvegye a kapcsolatot a családjával. A panasz előterjesztésére a fenti törvényi rendelkezések – valamint az eljárás dokumentumai – alapján a panaszos nem volt jogosult, ezért az a jelen közigazgatási eljárásban nem volt elbírálható.

IV.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe:

- a panasz és a meghatalmazás;
- a panaszos által rendelkezésre bocsátott ellátási adatlap;
- a Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztály által szabálysértési eljárásában felvett jegyzőkönyvek;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése;
- a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály vezetőjének jelentése;
- a Nyomozó Ügyészség határozata;
- a Központi Nyomozó Főügyészség Regionális Osztály osztályvezető ügyésze által kiadmányozott határozat;
- jelentés előállításról;
- jegyzék letéti tárgyakról;
- Nyilatkozat elnevezésű irat;
- Igazolás az előállítás időtartamáról;

- a jelen eljárásban rögzített Tanúmeghallgatási jegyzőkönyvek,
- a rendelkezésre álló videofelvétel.

A bizonyítékok alapján az alábbi tényállást állapítottam meg a döntésem alapjául.

Az intézkedés körüli időben a biztosítási parancsnoki szolgálati feladatot ellátó biztosítás parancsnokát megkereste két személy főrendezői minőségben azzal, hogy a meghívott előadók, fellépők listáján nem szereplő, de ott ennek ellenére fellépő együttes a tevékenység abbahagyására történő szervezői felszólításnak nem tesz eleget, ezért rendőri intézkedést kérnek.

Elmondásuk szerint több lakossági bejelentés érkezett csendháborításról az éjszakák folyamán. A fent nevezett főszervezők egy dobos együttesel szemben kellett, hogy fellépjenek, mert azok engedély nélkül, az egyébként engedélyezett határidőt túllépve doboltak. Az együttes az akkori, a tevékenység abbahagyására irányuló szervezői felhívásnak – vonakodva – eleget tett. A tájékoztatást az érintettek megértették, egyúttal ígéretet tettek arra, hogy a megkövetelt engedélyt a szervezői tájékoztatás, útmutatás alapján beszerzik, addig tevékenységükkel felhagynak.

A hajnali órákban a ismét dobolni kezdett az együttes, azonban a kiadott engedélyek már nem voltak érvényesek, ugyanakkor a dob együttes engedéllyel ekkor sem rendelkezett. A főszervezők – miután a kuratóriumi elnök megkeresésével tisztázták, hogy a dobosok engedéllyel nem rendelkeznek, illetve a kiadott engedélyek 24.00 óráig szólnak –, ismételten felszólították a dobosokat, hogy fejezzék be tevékenységüket. Ekkor már a biztosítás parancsnoka is a helyszínen volt a főszervezők kérésére, aki – rendőrszakmai előírásoknak megfelelően – a biztosítás parancsnokaként szintén felszólította a dobosokat magatartásuk abbahagyására. A dobosok „tüntetőleg” folytatták tevékenységüket, ezért mintegy negyedóra elteltével ismételten felszólította a biztosítás parancsnoka a dobosokat, hogy magatartásukat fejezzék be, mert azzal szabálysértést követnek el, és rendőri intézkedésre fog sor kerülni. Ismertette nevét, rendfokozatát, beosztását és az intézkedés okát is. Mindeközben a helyszínen a dobosok körül jól elkülönülten mintegy 30 fős csoport állandó jelleggel volt jelen, akik közül többen ittasanak tűntek, illetve az intézkedés során provokatív megjegyzéseket tettek a rendőrökre. Ekkor az egyik dobos a jelenlévők közé lépve próbálta ellenszegülésre rábírní a tömeget. Ezek után a dobolás megszűnt, amikor a járőr a dobosok közelében elhaladt, majd távolodva tőlük, a dobosok újra kezdték a zenélést. Ekkor a biztosítás parancsnoka újra a helyszínre ment és ismételten felszólította a dobosokat cselekményük abbahagyására. A dobosok erre ismételten abbahagyták a zenélést, de amint eltávolodtak a rendőrök, újfent elkezdték. A biztosítás parancsnoka ekkor döntött a dobosok „kiemelése” mellett.

A tömeg provokatív hangulatára tekintettel a biztosítás parancsnoka úgy határozott, hogy két emberrel az intézkedést biztonságosan végrehajtani nem lehet, ezért a dobosoktól távolabb – ahol érthették egymás szavát – 12-13 fő rendőrt összevont, és megtervezte, illetve szervezte a kiemelésben résztvevő rendőrök tevékenységét. Két-két főt a kiemelés végrehajtására, míg a többi rendőrt a kiemelő párok mellé biztosítási feladatokra jelölt ki. Az volt a cél, hogy a dobosokat eltávolítsák a tömegtől, mielőtt intézkedés alá vonják őket. A biztosítás parancsnoka felkészítette a kiemelésben részt vevő rendőröket arra, hogy feladatukat barátságatlan hangulatú tömegen keresztül haladva kell végrehajtani, ezért aki a tömegeből ellenáll és ezt az első felszólítás után is folytatja, azt elő kell állítani. Az intézkedés végrehajtásának megkezdésekor a panaszos – és a helyszínen lévő több személy – az

intézkedő rendőrökhöz lépett, a rendőröket sértegette, számon kérte, majd az intézkedés alá vont zenészek és a rendőrök közé állva testi erővel próbálta akadályozni az intézkedést, amely cselekményt a felszólítás ellenére sem hagyta abba. Az intézkedés során egy hölgy „*artikulálatlan kiáltás*” közepette az egyik kiemelendő személybe (a panaszosba) kapaszkodott, a ruháját rángatta, és az elvezetéssel ellentétes irányba húzta, ezzel nehezítve a panaszos elvezetését. Ezt követően az addig együttműködő dobos férfiak megfeszítették testüket, ellenszegültek az intézkedésnek. Egyedül a hölgy dobos vetette magát mások ellenszegülésétől függetlenül az intézkedésnek. A dobos férfiakkal szemben ellenszegülésük megtörésére a testi kényszert követően bilincs alkalmazására volt szükség, kezeik hátra bilincselésével. Az egyik személy megbilincselésekor egy jellegzetes külsővel rendelkező férfi a dobos és a rendőr közé hajolt, ezzel zavarva és akadályozva a kényszerítő eszköz alkalmazását. E tevékenységét felszólítás és testi kényszer (eltávolítás: a rendőr megpróbálta eltolni az intézkedés síkjából) ellenére is folytatta, ezért vele szemben is bilincset alkalmaztak a rendőrök és előállították. Ez a férfi még a bilincseléskor is kifejezetten nagy erőfeszítéssel szegült ellen.

A dobosok és az ellenszegülő más személyek eltávolítása során a tömeg a rendőröket mintegy 15 méteres távolságból követte, közülük egy személy kifejezetten az előállítani kívánt személyek „*kiszabadítására*” próbálta felhívni társait. Ebbéli szándékuknak hangot is adtak, és jelenlétükkel erőt demonstráltak. A biztosítás parancsnoka a kialakult helyzetre tekintettel úgy döntött, hogy az intézkedés a helyszínen biztonságosan nem folytatható le, továbbá megállapították, hogy az intézkedés alá vont személyek személyazonosság igazolására alkalmas okmányt nem tudtak felmutatni, ezért két rendőr egy szolgálati kisbusszal előállította e személyeket a Rendőrkapitányságra. Az előállítás megkezdését megelőzően az előállítást végző rendőr neve, rendfokozata és az intézkedés oka közlését követően közölte az előállítás okát, várható időtartamát, magatartásuk jogkövetkezményét. Ekkor az intézkedés alá vontak egyike visszakérdezett, hogy hova kell menni az idézésre. Erre a rendőr közölte, hogy a lakhely szerint illetékes rendőrkapitányságon folytatják le az eljárást. Az érintettek a közléseket tudomásul vették, cselekményüket elismerték, együttműködők voltak. A kapitányságra érve a hét előállított személy közül a férfiakat az előállító helyiségben helyezték el a korábban máshol garázda cselekmény miatt intézkedés alá vont férfiakkal együtt, míg a hölgyek a kapitányság egyik folyosójára kihelyezett székeken foglaltak helyet. Az előállítottak közül senki nem rendelkezett személyazonosításra alkalmas okmannyal, ezért az adatok bemondását követően az egyik rendőr a személyazonosító adatok ellenőrzése érdekében eltávozott, majd visszaérve megtörtént az érintettek személyazonosítása, ezután szabadon engedték őket. A panaszossal szemben az intézkedés során durva vagy sértő kifejezést nem használtak a rendőrök. Az intézkedés végrehajtására határozott hangnemben került sor. A panaszos szabadításának pontos időpontja *-n * óra volt.

A megállapított tényállásra tekintettel az egyes panaszpontokkal kapcsolatosan az alábbi indokok alapján döntöttem.

1. Az Rtv. 15. §-ában foglalt, illetve az Rtv. 16. §-ában foglalt, az intézkedés és a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó arányosság követelményének megsértése, ok nélküli intézkedés.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint „*a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell*

választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 13. § (1) bekezdés alapján „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerint „A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 216. § (1) bekezdése szerint „Aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.”

A panasz szerint a rendőrségnek első lépésben el kellett volna távolítania a dobosokat a tömegtől, ezzel megelőzve más személyek „értetlen tiltakozása” miatti előállítását.

A rendőri jelentések, valamint a jelen eljárás során tett tanúvallomásokban előadottak alapján megállapítható, hogy a biztosítás parancsnoka a főrendezők kérésére érkezett a helyszínre és szólította fel a hangos zenélést folytató és ezzel szabálysértés (csendháborítás) törvényi tényállásába ütköző cselekményt megvalósító személyeket. A főrendezői, majd rendőri felszólítások ellenére tovább folytatott hangos zenélés – mint szabálysértés gyanúját felvető magatartás –, a rendőr részéről intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Ezt követően a biztosítás parancsnoka éppen a képviselő által „elvárt” módját választotta a dobosokkal szembeni intézkedés (a továbbiakban: alapintézkedés) lefolytatásának, amikor az intézkedés helyszínétől távolabb mintegy 12-13 fő rendőrt vont össze, és őket a dobosok kiemelésének végrehajtása érdekében eligazította. Ennek során egyebek mellett azt az utasítást adta a végrehajtásban résztvevő rendőröknek, hogy a tömeg hangulata ellenséges, ezért készüljenek fel ellenszegülésre, és amennyiben az ellenszegülést az abbahagyásra irányuló első felszólítást követően is folytatja az érintett, úgy őt elő kell állítani. A panaszos ezen ellenszegülő személyek egyike volt, vele szemben az Rtv. 19. § (1) és (2) bekezdésére tekintettel került sor intézkedésre. Aktív ellenszegülése miatt a rendőrök intézkedési kötelezettsége fennállt, így a képviselő állításával ellentétben az intézkedés oka nem az alapintézkedés – egyébként a képviselő által is követendőnek ítélt – módja, hanem az annak megakadályozására a panaszos által tanúsított aktív ellenszegülő (ezzel a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértésének gyanúját felvető) magatartás volt. A

panaszos aktív ellenszegülésével akadályozta a jogszerű és a szakmai követelményeknek megfelelő módon végrehajtott rendőri intézkedést, ezért **a panasz ebben a tekintetben nem alapos.**

2. Az Rtv. 20. § (2)-(3) bekezdéseiben foglalt, a szolgálati fellépés módjára vonatkozó előírások megsértése.

Az Rtv. 20. § (2) és (3) bekezdése alapján „*a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.*

A rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.”

A panaszban foglaltak szerint a rendőröknek az elkülönítést követően az Rtv. fent hivatkozott bekezdései alapján köszönniük és igazolniuk kellett volna magukat, közölni az intézkedés tényét, célját, majd igazoltnak az intézkedés alá vont személyeket, ezután felszólítani őket a szabálysértés abbahagyására.

A biztosítás parancsnokának jelentése, valamint a jelen eljárásban tett tanúvallomása szerint a dobosok felszólításainak idején közölte a nevét, beosztását, illetve a felszólítás szükségképpen magában foglalta az intézkedés okáról történő tájékoztatást. A többszöri eredménytelen felszólítás miatti további intézkedés során mindezek megtételére már ok nem volt, ugyanakkor a gyors és eredményes végrehajtás érdeke azt már lehetővé sem tette. Az intézkedésre ellenséges, mintegy 30 fős tömeg folyamatos jelenléte és fenyegető kijelentései közepette került sor, ezért tehát az Rtv. 20. § (2) és (3) bekezdésében foglalt kivételes helyzet állt fenn. Az intézkedést követően az előállítást végző rendőr – a tényállásban megállapítottak szerint – szintén közölte a panaszban hiányolt adatokat, majd tájékoztatást adott az előállítás várható időtartamáról, illetve kérdésre válaszolva szabálysértési eljárási jogi felvilágosítást is adott az illetékesség vonatkozásában.

Mindezek alapján **a panasz e részében alaptalan.**

3. Az előállítás ténye.

Az Rtv. 33. § (2) a), illetve f) pontja szerint, „*A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja; aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.”*

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 28. § (5) bekezdése szerint „*Az igazolás megtagadása vagy a személyi adatok hitelességének hiánya miatt megkezdett előállítás végrehajtását mellőzni kell, ha az intézkedés alá vont személy az előállítás közben megfelelően igazolja*

magát, vagy személyazonosságát a rendőr megállapította, és ellene bűncselekmény megalapozott gyanúja nem merült fel, kivéve, ha vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására került sor.”

A panasz az előállítással kapcsolatosan azt az állítást tartalmazza, miszerint a rendőrség nem tudja okirattal igazolni, hogy a panaszost korábban figyelmeztették magatartásának abbagyására.

Az előállításról szóló jelentés „*Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása*” részben világosan fogalmazva rögzíti, hogy a panaszos és más személyek az alapintézkedéskor az azt foganatosító járőrök közé léptek, annak lefolytatását akadályozták. Cselekményüket a „*Törvény nevében!*” felszólítást követően sem hagyták abba. A biztosítás parancsnoka tanúvallomásában előadta, hogy a panaszos az intézkedő rendőrök és az előállítani kívánt személyek közé állva testi erővel próbálta akadályozni az alapintézkedést.

A tanúvallomások szerint mindemellett a panaszos magát a helyszínen igazolni nem tudta, továbbá az intézkedést folyamatában kísérő, fenyegető hangulatú tömegre tekintettel a helyszínen nem volt lehetséges az intézkedés (személyazonosítás, azaz igazoltatás) lefolytatása. Az intézkedés alá vontak személyazonosságát a jogsértő magatartásuk miatt indítandó eljárások eredményes lefolytatása érdekében szükséges volt megállapítani. Az intézkedés jogalapja a fentiek alapján megvolt. Az ellenséges, szám szerint mintegy háromszoros túlerőben lévő barátságtalan, az ellenszegülési szándékának szóban többször hangot adó tömegre tekintettel még személyazonosító igazolvány birtokában sem lett volna lehetséges a helyszínen biztonságosan lefolytatni az intézkedést.

Emellett a panaszossal szemben az intézkedés során testi kényszerszerűen alkalmaztak. A Szolgálati Szabályzat 28. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel a rendőr a panaszos előállítását nem mellőzhette volna akkor sem, ha az igazolás bármely módon megoldható lett volna a helyszínen, mivel vele szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak. Ezért az Rtv. 33. § (2) bekezdés *a*) pontjában, valamint a Szolgálati Szabályzat 28. § (5) bekezdésében foglaltak alapján a panaszos előállítása nem csak kellő jogalap birtokában, de az arányosság követelményének betartásával történt meg.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés *f*) pontja szerinti előállítási ok tekintetében e törvényhely nem ad eligazítást abban a tekintetben, hogy a felszólítás ellenére a szabálysértést tovább folytató személy előállítása mi célból kell, történnjen, ugyanakkor a jelen eljárásban el kell döntenie, hogy a tényállás megvalósulása esetén foganatosított intézkedés az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányossági követelményeknek is megfelel-e. A szükséges jogértelmezés elvégzéséhez a rendőrség alapvető feladatából, a közrend védelmi kötelezettségéből indul ki a hatóság. A közrend megóvása érdekében akkor célszerű előállítani a felszólítás ellenére a jogsértő magatartását folytató személyt, ha az előállítás mellőzése azzal a veszéllyel jár, hogy az intézkedés alá vont további közrendet sértő, azaz jogsértő cselekményt követ el. A tényállás alapján megállapítható, hogy a panaszos helyszínen tapasztalt indulatos, aktív ellenszegülő magatartása miatt – a rendőri intézkedéssel szembeni további engedetlenségre irányuló szándékának hangot adó tömeg jelenlétére tekintettel – okszerűen merült fel annak lehetősége, hogy a felfokozott állapotban levő panaszos a szintén felfokozott állapotban levő tömeg hatására, a helyszínen hagyása esetén további jogsértő cselekményt követ el.

Hangsúlyozandó, hogy a rendőrt az intézkedése során az Rtv. 2. § (1) bekezdésében előírt jogvédelmi kötelezettség egyaránt terheli a többnyire jogsértő cselekményt elkövető

személy(ek), és a jogkövető magatartást tanúsító, az intézkedéssel csak fizikai közelségben lévő más személyekkel szemben. Erre utal az Rtv. 15. § (2) és (3) bekezdése is, ami az arányosság követelményét fogalmazza meg, két oldalról. Egyrészt az intézkedés nem okozhat a céljához képest aránytalan hátrányt, másrészt annál kevesebbet sem, amennyi annak biztonságos végrehajtásához szükséges. Hiszen mindkét kerülendő esetben harmadik személy élete, testi épsége, jogai szükségtelenül sérülhetnek, amelyért a rendőr szintén felelősséggel tartozik. Az arányos rendőri intézkedéssel okozott jogkorlátozáson, esetleges sérelmeken túl az ugyanezen intézkedéssel megelőzött, így be sem következett sérelmek bizonyítása fogalmilag lehetetlen, ez a rendőrségtől el sem várható. Az intézkedés során a feltűzelt hangulatú, ellenszegülésre hangolódó tömegetől eltávolítva, a Rendőrkapitányság épületében került sor a személyazonosság megállapítására a szükségesnek ítélt további eljárások megindítása érdekében, ezt követően a panaszost szabadon engedték. Erre tekintettel a hatóság megállapítja, hogy az Rtv. 15. § (2) és (3) bekezdésében foglalt kettős követelménynek az intézkedés megfelelt, az elérte a célját és harmadik személynek, illetve az intézkedés alá vont személynek szükségtelen sérelmet, kárt, vagy jogkorlátozást nem okozott, azaz az előállítás szükséges és arányos is volt, így **a panasz e részében nem megalapozott.**

4. Az intézkedés durva hangneme.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint *„a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

A panaszos állítása szerint a rendőrök az intézkedés során azt mondták, hogy *„kussoljál kis faszfaj, mert pofán baszlak”*, illetve a rendőrkapitányságon azt mondta neki egy rendőr, hogy *”ha sokat ugrálsz, még jól meg is verünk”*. Ezzel ellentétben a rendőrök a tanúvallomásaiban foglalt állításuk szerint határozottan, de a sértő kifejezéseket mellőzve kommunikáltak a panaszossal. A Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése szerint az intézkedések határozott hangnemben történtek ugyan, de durva, sértő kifejezéseket a rendőrök nem használtak, emellett a panaszos maga sem szolgáltatott olyan tárgyi jellegű, objektív bizonyítékot, amely az állítását bizonyítaná. A rendelkezésre álló felvétel nem tartalmaz olyan mozzanatot, amely ezen panaszpont megalapozottságát alátámasztaná. További bizonyítékok hiányában, a fent felsorolt tényeket és körülményeket egyenként és összességében értékelve állapította meg a hatóság a tényállást, miszerint a panaszossal szemben sértő kifejezést a rendőrök nem alkalmaztak. Mindezekre tekintettel **a panasz e tekintetben nem megalapozott.**

5. Bilincs és testi kényszer alkalmazása.

Az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint *„akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.”*

Az Rtv. 47. § és 48 § d) pontja szerint *„a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat. A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy ellenszegülésének megtörésére.”*

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdése d) pontja szerint a bilincs alkalmazása, „az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt, akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg.”

A tényállásban megállapítottak szerint a panaszos fizikai erő kifejtéssel, a rendőroket sértegetve és számon kérve próbálta megakadályozni a jogszerű alapintézkedést. E tényekre tekintettel kellett a rendőrnek elvégeznie az Rtv. 16. § (1) bekezdésében előírt mérlegelést arra vonatkozóan, hogy szükséges-e kényszerítő eszközt alkalmaznia, illetve, hogy a lehetséges kényszerítő eszközök közül melyiket, melyeket alkalmazza.

A tényállásban megállapított panaszosi magatartásra figyelemmel a fizikai erő kifejtésben megnyilvánuló ellenszegülés megtörésére, és a további hasonló magatartás megelőzésére vitathatatlanul alkalmas testi kényszer alkalmazta elsősorban a rendőr. Ezáltal a saját fizikai erejét felhasználva megszakította a panaszos ellenszegülő magatartását, azonban az éppen megtört ellenszegülő magatartás mibenléte (a rendőr kifejezett akadályozása a dobos és a rendőr közé lépéssel, majd a fizikai eltávolításra tett kísérlet eredménytelensége) alapján okszerűen következtetett a rendőr arra, hogy az akarathajlító fizikai kényszer megszüntetése esetén a feltűzött tömeg hatására ismételten aktív ellenszegülést fog tanúsítani a panaszos.

Tekintettel ugyanakkor arra, hogy szolgálati alapfeladatát nem tudta volna úgy ellátni a rendőr, ha figyelmét és erejét a panaszossal szembeni intézkedéssel (folyamatos lefogásával) az alapintézkedés egész időtartamára, teljes mértékben leköti, ezért a testi kényszer fenntartása helyett, a megelőzés érdekében bilincset alkalmazott.

Ebben a helyzetben a bilincs az akarathajlító testi kényszer felváltására szolgált. Sem az Rtv., sem a Szolgálati Szabályzat nem rendelkezik arról, hogy mely kényszerítő eszközök egymáshoz viszonyítottan milyen súlyú jogkorlátozást jelentenek, mely kényszerítő eszköz minősül súlyosabb jogkorlátozásnak. Ilyen jogszabályi környezetben a hatóság az alkalmazott kényszerítő eszközök hatását vizsgálja meg, ilyen módon értékeli azok szükségességét és arányosságát.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, melynek ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés) révén képes megtörni az elszenvédőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincselte személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent, hiszen sok esetben az intézkedés nem elszigetelten, hanem más, esetlegesen az intézkedéssel egyet nem értő, barátságtalan csoport jelenlétében

zajlik, ahol az intézkedés alá vont személy ellenszegülésének megtörése és annak fenntartása, valamint a csoport figyelemmel kísérése egyszerre szükséges.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbé.

A Szolgálati Szabályzat hivatkozott rendelkezése értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet. Ezért az Rtv. rendelkezése szerint a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra és a közelben lévő barátságtalan tömegre tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszert a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a rendőrkapitányság területére kísérik.

Erre tekintettel **a panasz e részében megalapozatlan.**

Megjegyzi a hatóság, hogy a rendőrökkel szemben indított büntetőfeljelentés alapján megállapította, hogy jogszerűen alkalmaztak bilincset az intézkedés során az intézkedés alá vont személyekkel szemben.

6. Az előállítás időtartama.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján „A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

A panaszos előállítása az igazolás tartalma szerint *-n * óra * perctől * óra * percig, tehát 1 óra 50 percen keresztül tartott.

Az előállítás során a panaszost elhelyezték az előállító helyiségben, végrehajtották az ezzel kapcsolatos dokumentációs feladatot, nyilatkoztatták, számára igazolást állítottak ki, személyazonosságát más személyekével együtt megállapították a szabálysértési eljárás megindítása érdekében, valamint tájékoztatták a jogairól. Az előállítás időtartama az annak

során elvégzett cselekményekre tekintettel nem minősül aránytalannak, az csak a szükséges ideig tartott, így **a panasz e részében nem megalapozott.**

7. Kabátját az intézkedéskor kifejezett kérése ellenére nem vehette magához, az az intézkedés helyszínén maradt.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint „*A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.*”

A rendőrök tanúvallomásukban egybehangzóan állították, hogy a panaszos sem az intézkedés helyszínén, sem a rendőrkapitányságon nem hivatkozott a panaszban említett kabát elvesztésére, elhagyására. Ugyanígy nyilatkozott jelentésében a rendőrkapitányság vezetője is. Tekintettel arra, hogy a panaszos az állítását más bizonyítékokkal nem igazolta, illetve ilyen bizonyíték beszerzésére vonatkozó konkrét indítvánnyal nem élt, ezért a tényállást a fentieknek megfelelően állítottam meg. Ezért **a panasz e részében alaptalan.**

8. Panaszjogával nem élhetett.

Tényszerűen megállapítható, hogy a panaszos írásban egyetlen rendőrségi iraton sem fejtette ki panasztételi igényét. Ugyanakkor az intézkedő rendőrök, valamint a rendőrkapitányság vezetőjének jelentése alapján tényszerűen megállapítható, hogy a panaszost arról tájékoztatták, hogy panaszát a Panasztestület előtt megteheti. E tájékoztatással összhangban a panaszos jelen eljárást a törvényes határidőn belül megindította. A képviselő *-n kelt, a panaszos képviselőjeként tett nyilatkozatában kijelentette, hogy ügyfele (a panaszos) nem járul hozzá, hogy amennyiben a Panasztestület nem állapít meg súlyos alapjogsérelmet, úgy a panaszt az intézkedés foganatosító rendőrkapitánysághoz (Szombathelyi Rendőrkapitányság) áttegye. E nyilatkozat alapján indirekt módon következtet a hatóság a panaszos abbéli feltett szándékára, hogy a panaszolt intézkedést foganatosító rendőri szervnél nem kívánt panaszt előterjeszteni. Mindezekre tekintettel megállapítom, hogy a panaszost jogsérelem a panaszjoggal kapcsolatban nem érte, panaszát a Panasztestületnél kívánta előterjeszteni. Ezért **a panasz e részben megalapozatlan.**

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntöttem.

V.

A panasztestületnek az előállítás ténye és időtartama, a bilincs alkalmazása, a rendőrök szolgálati fellépésének módja vonatkozásában kifejtett álláspontjával a határozat IV. pontjában kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikke, IV. cikke, VI. cikke, XXIV. cikk (1) bekezdése;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdés, 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;

- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 35. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdés *a*) pontja valamint a (2) bekezdése, a 109. § (1) bekezdés *a*) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 13. § (1) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése, 16. § (1) bekezdése, 20. § (2) és (3) bekezdése, 31. § (1) bekezdése, 33. § (2) bekezdés *a*) és *f*) pontjai, 47. §-a, 48. § *d*) pontja, 92. § (1) bekezdése, a 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdései,
- a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 216. § (1) bekezdése;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 28. § (5) bekezdése, 41. § (1) bekezdés *d*) pontja.

Budapest, 2015. január 21.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**